

hvad det er for fremmed Literatur, der er Tale om. Det Hele ligger saaledes hen, at intet Menneske i Landet, hverken Kjøber eller Sælger, veed, hvad der rammes, og hvad der ikke rammes af denne Lov. Det forekommer mig, at vi derved komme ind paa en saa fuldstændig Vilkaarlighed her hjemme, at jeg ikke paa nogen Maade vil være med dertil.

Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) beraabte sig i denne Sammenhæng lige overfor dette Lovforslag paa Grundtvigs Udtalelser, og det glæder mig; jeg har lagt Mærke til, at det ærede Medlem i den senere Tid giver sig meget af med at studere Grundtvig og ofte anfører ham i dette Thing. Jeg for mit Vedkommende bliver meget glad ved at se, naar Grundtvigs frisindede Anstuelser blive tagne op og blive brugte, ligegyldigt, hvem der saa end bruger dem. Jeg er enig med Grundtvig i hans Betragtning af dette Forhold; men jeg vil sige, at jeg er dog ikke vis paa, om jeg derfor er enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem siger her, at der her i Landet har været rettet en hel Del Angreb paa en Del af den moderne Literatur for, at den nedbryder Agtelsen for Vgteskabet, Agtelsen for Hjemmet o. s. v. Dette er ganske vist sagt, og jeg tror ogsaa, at det i flere Tilfælde er sagt med Rette. Men saa sluttede det ærede Medlem deraf, at alle de, som havde en saadan Opfattelse af en Del af den moderne Literatur, maatte have ment, at man gennem Lovbestemmelser og Straffebestemmelser skulde komme den til Livs, og det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at man, naar man har en saadan Opfattelse, ikke hilste et saadant Lovforslag som dette med Glæde, just for dermed at komme denne Literatur til Livs. Dertil vil jeg sige: Man kan meget godt have den Opfattelse, at en stor Del af den moderne Literatur er i høj Grad skadelig for vort Folks hele aandelige og moralske Udvikling, og endda stille sig paa det Standpunkt, at man ikke vil have den hæmmet ved Love eller Straffebestemmelser. Det er et Standpunkt, som Grundtvig saa tidt forfægtede, og som jeg for mit Vedkommende tror, man vil gjøre vel i at stille sig paa. Det ærede Medlem lod til kun at kunne tænke sig dette, at det, man ikke synes om, det vil man forbyde. Derved kom jeg til at tænke paa en Artikel, jeg læste i et Tidsskrift en Gang i 1870, da det udkom, hvor der stod et Stykke om Religionsundervisning i Skolerne, og hvor der blandt Andet fremkom en ret mærkelig Ytring om, at den Tid da vist vilde komme, da man vilde forbyde, at der blev ført saadan Tale her

i vore Skoler som den, der kom fra kristelige Læreres Side. Jeg bed Mærke dertil, fordi jeg dertil saa et Udslag af en eiendommelig "Frisindethed". Jeg vil haabe, at den Slags Frisindethed hverken nu eller senere skal komme til at faae nogen Magt i dette Thing, men at vi altid maa stille os saaledes, at vi, selv om vi misbillige en Fremtoning af aandelig Art, og selv om vi finde, at det er en feil Aandsretning, der er fremkommet, saa ikke bekjæmpe den ved Straffebestemmelser, men overlade til andre Aandsretninger at bekjæmpe den med aandelige Vaaben.

Skjøndt jeg saaledes ikke kan se, at det endnu er godtgjort af den høitærede Minister, at Forslaget her er nødvendigt, at der overhovedet behøves Andet end det, vi have i Lovgivningen — og Anvendelse deraf kunde maaste ske i større Maalestof, end det hidtil er sket — saa var det dog muligt, at den ærede Minister kunde vise os under en senere Forhandling, at der virkelig var Grund dertil, men endnu har han ikke gjort det. Den ærede Minister har i det andet Thing slaet paa, at det ikke var let under en offentlig Forhandling at tale om alle disse Forhold paa en saadan Maade, at Forsamlingen ret kunde se, hvad der sigtedes til fra Ministerens Side, og at det derfor kunde være rigtigt, om man lod Sagen nærmere undersøge. Jeg vil ikke være med til udenvidere at afvise enhver nærmere Underøgelse deraf, fordi den høitærede Minister endnu ikke har paavist Nødvendigheden af en Forandring. Det ærede Medlem fra Langeland sagde jo, at da vi i Fjor havde Lovforslaget om Svinedifteritis for, blev al Ting lagt frem paa Bordet, og derefter dømte man. Jeg vil minde det ærede Medlem om, at da vi havde dette Lovforslag for, sagde Sindenrigsministeren, at der var Ting, han af forskjellige Grunde ikke kunde bringe frem offentlig, men saa gjorde han ærede Medlemmer bekendt dermed underhaanden. Skulde vi derfor følge samme Fremgangsmaade som ved Svinedifteritisloven eller en lignende Fremgangsmaade, saa finder jeg det naturligt, at den høitærede Minister saar Leilighed til gennem en mere privat Forhandling i et Udvalg at fremsætte de Grunde, som have bevæget ham til at fremkomme med dette Lovforslag. Thi den ærede Minister erklærede jo udtrykkelig, at det kun var hans Hensigt at ramme den Literatur, han kaldte den pornografiske Literatur eller Slikt, og jeg antager derfor, at den ærede Minister maa have saadanne Grunde dertil, at han maa kunne gjøre klart for Andre, at der trænges til en Forandring. Kan han ikke dette, saa